

LBRIS

We know
books

DE ACELAȘI AUTOR

Protagonist profesorul Robert Langdon:

Îngeri și Demoni
Codul lui da Vinci
Simbolul pierdut
Inferno
Origini

Conspirația
Fortăreața digitală

Carte pentru copii
Simfonia sălbatică

DAN BROWN

SIMBOLUL PIERDUT

Traducere din limba engleză

ADRIANA BĂDESCU

Prolog

Casa Templului

20.33

Secretul este să știi cum să mori.

Încă de la începuturile timpului, secretul a fost întotdeauna să știi cum să mori.

Inițiatul de treizeci și patru de ani privi în jos, spre craniul uman pe care îl ținea în palme. Țeasta, aidoma unui bol, era plină cu vin roșu ca sângele.

„Bea, își spuse. Nu ai de ce să te temi.“

Așa cum cerea tradiția, își începuse călătoria în veșmântul ritualic al ereticului medieval dus la eșafod, cu cămașa largă deschisă sus, lăsând să i se vadă pieptul palid, cu pantalonul ridicat până la genunchi pe piciorul stâng și mâneca dreaptă suflecată până la cot. În jurul gâtului îi atârna greu un laț din sfoară – un „cablu de remorcă“, așa cum îl numeau confrății. În seara aceasta însă, la fel ca frații care îl priveau, era înveșmântat aidoma unui maestru.

Toți cei care îl înconjurau purtau veșmintele de gală: șorțuri din piele de oaie, eșarfe și mănuși albe. La gât le atârnavă giuvaierurile ceremoniale ce scânteiau în lumina palidă, asemenea unor ochi fantomatici. Mulți dintre cei prezenți dețineau poziții de putere în societate, însă

inițiatul știa că titlurile lor lumești nu însemnau nimic între zidurile acestora. Aici, toți erau egali, frați jurați, uniți printr-o legătură mistică.

- Trecându-și privirile pe deasupra lor, inițiatul se întreabă cine din exterior ar putea crede vreodată că toți acești oameni se reunesc cu adevărat într-un singur loc... și mai cu seamă în acest loc. Încăperea avea aerul unui sanctuar din lumea antică.

Adevărul însă era și mai bizar.

„Mă aflu la numai câteva străzi de Casa Albă.“

Colosala construcție situată la numărul 1733 pe Sixteenth Street NW în Washington, D.C., era o copie a unui templu precreștin, templul regelui Mausol, *mausoleul* original... locul în care ești dus după moarte. Afară, la intrarea principală, doi sfincși de câte șaptesprezece tone fiecare străjuiau ușile din bronz. Interiorul era un labirint de încăperi rituale, săli, galerii închise, biblioteci și chiar un zid gol pe dinăuntru, în care se aflau rămășițele trupești a doi oameni. Inițiatului i se spusese că fiecare încăpere a acestei clădiri adăpostea un secret; el știa însă că niciuna nu avea secrete mai mari decât uriașă sală în care îngenunchease el acum, ținând în palme craniul.

Sala Templului.

Încăperea era un cub perfect. Cavernos. Plafonul se afla la ului toarea înălțime de treizeci de metri, susținut de coloane monolitice din granit verde. O galerie etajată, cu scaune din lemn de nuc ruses și piele lucrată manual, înconjura încăperea. Zidul vestic era dominat de un tron înalt de zece metri, în fața căruia se afla o orgă mascată. Zidurile erau un veritabil caleidoscop de simboluri străvechi... egiptene, iudaice, astronomice, alchimice și altele, încă necunoscute.

În seara aceasta, Sala Templului era iluminată de lumânări dispuse într-un aranjament precis. Strălucirea lor slabă era intensificată doar de razele palide ale lunii, care pătrundeau prin amplul oculo din plafon și cădeau pe cel mai frapant obiect din încăpere: un enorm altar cioplit dintr-un bloc de marmură belgiană neagră, lustruită, situat exact în centrul sălii pătrate.

„Secretul este să știi cum să mori“, își aminti inițiatul.

- E timpul, șopti un glas.

Inițiatul își îndreptă privirea spre distinsa siluetă înveșmântată în alb, din fața lui. *Maestrul Adorator Suprem*. Omul, a cărui vârstă bătea spre șazeci de ani, era o îndrăgită personalitate a vieții americane, un bărbat robust și extrem de bogat. Părul lui, odinioară negru, căpătase tonuri argintii, iar chipul reflecta un intelect viguros și o viață marcată de putere.

- Depune jurământul, îi spuse Maestrul Adorator, cu o voce moale aidoma fulgilor de zăpadă. Încheie-ți călătoria!

Drumul inițiatului, la fel ca toate aceste călătorii, începuse de la primul grad. În noaptea aceea de demult, într-un ritual asemănător cu cel de azi, Maestrul Adorator îl legase la ochi cu o bandă de catifea, îi apăsase pe pieptul gol un pumnal ceremonial și îl întrebase:

- Declari cu toată seriozitatea, pe onoarea ta, neinfluențat de scopuri mercenare sau altcum injuste, că liber și de bunăvoie te oferi candidat pentru misterele și privilegiile acestei confrerii?

- Declar, mințise inițiatul.

- Atunci, acesta să fie un spin în conștiința ta, îl avertizase maestrul, iar moartea fulgerătoare să te lovească dacă vei trăda vreodată tainele ce îți vor fi împărtășite.

La vremea aceea, inițiatul nu simțise nicio teamă. „Niciodată nu vor ști care e adevăratul meu scop aici.“

În seara asta însă, în Sala Templului domnea un aer aproape palpabil de sinistru solemnitate, iar în minte îi reveniră avertismentele ce-i fuseseră date pe parcursul călătoriei, amenințări cu teribile consecințe care-l vor aștepta dacă va dezvălui cuiva secretele pe care să le afle: *Gâtul tăiat de la o ureche la alta... limba smulsă din rădăcină... măruntaiele scoase și arse... împrăștiate în cele patru zări... inima smulsă și dată jivinelor pădurii...*

- Frate, continuă maestrul, așezând o mână pe umărul inițiatului. Rostește jurământul final.

Îmbărbătându-se pentru această ultimă etapă a călătoriei, inițiatul își mișcă ușor trupul musculos și își îndreptă din nou atenția spre craniul din palme. În lumina lumânărilor, vinul rubiniu părea aproape negru. În încăpere se așternuse o tăcere mormântală, iar el simțea asupra-i ochii tuturor, așteptându-l să-și rostească ultimul jurământ și astfel să se alătore elitei lor.

„În seara asta, își spuse el, între zidurile de aici se petrece un lucru care nu s-a mai întâmplat niciodată, în întreaga istorie a confreriei. Nici măcar o dată, de secole.“

Știa că asta va fi scânteia... și că-i va conferi lui puteri incredibile. Energizat, trase aer în piept și rosti cu glas tare aceleași cuvinte pe care nenumărați bărbați le rostiseră înaintea lui, în țări de pe întreg cuprinsul lumii:

– Fie ca acest vin pe care îl beau acum să devină pentru mine otravă mortală... dacă îmi voi încălca vreodată, cu intenție sau cu bună știință, jurământul.

Cuvintele lui reverberară în încăperea cavernoasă.

Apoi se așternu liniștea.

Reprimându-și un tremur al mâinilor, inițiatul duse craniul la gură și simți osul atingându-i buzele. Închise ochii și înclină bolul sorbind vinul cu înghițituri mari, prelungi. Când înghiți și ultimul strop, lăsă craniul jos.

Pentru o clipă, își simți plămânii încordându-se, iar inima începu să-i bată nebunește. „Dumnezeule, și-au dat seama!“ Apoi, la fel de repede cum apăruse, oribila senzație dispăru.

O căldură plăcută i se răspândi în vene. Inițiatul răsuflă și zâmbi în sine sa în vreme ce-și îndrepta privirea spre ochii cenușii, nebănuitori, ai celui care cu atâta nesocotință îl primise în cele mai secrete rânduri ale confreriei.

„Curând vei pierde tot ce ai mai drag pe lume.“

1

Ascensorul Otis ce urca în pilonul sudic al Turnului Eiffel geama de turiști. Înăuntru, un domn auster, într-un costum bine călcat, privi spre băiețelul de lângă el.

– Ești cam palid, fiule. Ar fi trebuit să rămâi jos.

– N-am nimic... răspunse copilul, străduindu-se să-și controleze anxietatea. Cobor la etajul următor.

„Nu pot să respir.“

Bărbatul se aplecă spre el.

– Credeam că ai trecut deja peste problema asta, spuse și îi mângăie afectuos obrazul.

Băiatului îi era rușine să-și dezamăgească tatăl, dar abia mai putea auzi prin vuietul care-i răsuna în urechi. „Nu pot să respir! Trebuie să ies din cutia asta!“

Liftiera vorbea ceva liniștitor, despre pistoanele articulate și structura din metal a liftului. Departe, sub ei, străzile Parisului se întindeau în toate direcțiile.

„Aproape am ajuns, își spuse copilul și întinse gâtul pentru a vedea mai bine platforma de debarcare. Mai rezistă puțin!“

Pe măsură ce ascensorul urca abrupt spre ultimul etaj, puțul începea să se îngusteze, pereții săi masivi strângându-se și formând un tunel strâmt, vertical.

– Tată, nu cred că...

Deodată, un părâit răsună undeva deasupra lui. Cabina tresăltă, înclinându-se pe o parte. Cabluri uzate începură să zvâcnească în jurul liftului, zbătându-se aidoma unor șerpi. Băiatul întinse mâna după tatăl lui.

- Tată!

Ochii lor se întâlniră preț de o clipă terifiantă.

Apoi podeaua se prăbuși sub ei.

Robert Langdon tresări în scaunul de piele, trezindu-se bruscat din visul său semiconștient. Ședea singur în uriașa cabină a unei aeronave Falcon 2000EX ce-și urma drumul printr-o zonă cu turbulențe. În fundal, motoarele Pratt & Whitney huruiau tern.

- Domnule Langdon? se auzi din difuzorul de deasupra lui. Ne apropiem de aterizare.

Îndreptându-se de spate, Langdon își puse notițele înapoi în sacul de piele. Trecea în revistă simbolistica masonică și tocmai ajunsese la jumătate când ațipise. Visul despre tatăl său fusese stârnit, probabil de invitația neașteptată primită dimineață din partea mentorului său de o viață, Peter Solomon.

„Celălalt om pe care n-aș vrea să-l dezamăgesc vreodată.“

Filantrop, istoric și om de știință la cei cincizeci și opt de ani pe care îi avea, Solomon îl luase sub aripa sa cu aproape treizeci de ani în urmă, umplând astfel, în multe privințe, locul gol lăsat de moartea tatălui. În ciuda averii substanțiale și a influenței de care se bucură familia Solomon de generații, Langdon nu găsisese decât modestie și căldură în ochii lui cenușii.

Dincolo de hublou, soarele apusese, dar Langdon putea desluși silueta zveltă a celui mai înalt obelisc din lume, ridicându-se la orizont aidoma axului unui antic gnomon. Monumentul din marmură înalt de 169 de metri, marca inima națiunii americane. În jurul lui meticuloasa geometrie a străzilor și a clădirilor radia spre exterior.

Chiar și din aer, Washingtonul emana parcă o forță mistică.

Langdon iubea acest oraș și, în vreme ce avionul cobora, se simțea cuprins de emoție gândindu-se la ceea ce-l aștepta acolo. Aeronav

se apropie de un terminal particular undeva în cadrul Aeroportului Internațional Dulles și se opri.

Langdon își strânse lucrurile, le mulțumi piloților și, părăsind interiorul luxos, păși pe scara mobilă. Aerul rece de ianuarie îi dădu o senzație de spirită libertate.

„Respiră, Robert“, se îndemnă în sinea lui, încântat de spațiul vast ce i se deschidea în față.

Un val de ceață alburie plutea deasupra pistei și, coborând pe asfalt, Langdon avu impresia că pășește într-o mlaștină.

- Hello! Hello! răsună o voce melodioasă, cu accent britanic, de dincolo de pistă. Profesor Langdon?

O femeie de vârstă mijlocie, cu o insignă și o mapă, venea grăbit spre el, făcându-i semne vesele cu mâna. Bucle blonde ieșeau de sub pălărioara elegantă, din lână tricotată.

- Bine ați venit la Washington, domnule!

Langdon surâse.

- Mulțumesc!

- Eu sunt Pam, de la Serviciul pentru pasageri, continuă femeia cu o exuberanță aproape neliniștitoare. Vă rog să veniți cu mine, domnule; mașina vă așteaptă.

Langdon o urmă spre terminalul Signature, înconjurat de strălucitoare avioane particulare. „O stație de taxi pentru cei bogați și celebri.“

- N-aș vrea să vă simțiți stârnit, domnule profesor, spuse femeia pe un ton jenat, dar sunteți cu adevărat acel Robert Langdon care scrie cărți despre religie și simboluri, nu-i așa?

După o clipă de ezitare, el încuviință din cap.

- Eram sigură! exclamă ea, zâmbind larg. Grupul meu literar v-a citit cartea despre biserică și sacrul feminin! Ce scandal delicios a stârnit! Vă cam place să aruncați vulpea în cotețul găinilor!

- Scandalul n-a fost chiar intenția mea, rosti Langdon cu un surâs.

Femeia păru să-și dea seama că oaspetele nu era în dispoziția potrivită pentru a discuta despre cărțile lui.

– Vă rog să mă scuzați! M-am pornit și nu mă mai opresc! Știu că probabil v-ați plictisit să tot fiți recunoscut... dar e numai vina dumneavoastră. Apoi, arătând cu un gest glumeț spre hainele lui, femeia adăugă: Uniforma v-a dat de gol.

„Uniforma?!“ Langdon își privi veșmintele. Purta obișnuitul lui pulover cu guler rulat gri-antracit, sacoul de tweed Harris, pantalon kaki și mocasini din piele... vestimentația lui uzuală în sala de clasă, la circuitele de conferințe, la ședințele foto și la evenimentele sociale.

Femeia izbucni în râs.

– Puloverele acelea cu guler rulat pe care le purtați sunt tare demodate. Ați arăta mult mai elegant cu cravată!

„Nicio șansă!, își spuse Langdon. Ștreanguri mititele!“

Cravata fusese obligatorie șase zile pe săptămână cât timp urma cursurile Academiei Phillips Exeter și, în ciuda romanticelor afirmații ale directorului, cum că originea cravatei ar fi *fascalii* de mătasă purtată de oratorii romani pentru a-și încălzi corzile vocale, Langdon știa că, etimologic, termenul „cravat“ provine de la o brutală bandă de mercenari croați, care își legau la gât eșarfe înnodate înainte de se avânta în bătălie. În prezent, acest străvechi accesoriu războinic era purtat de luptătorii moderni din birouri, în speranța că astfel își voia intimida mai ușor dușmanul în bătăliile birocratice de zi cu zi.

– Vă mulțumesc pentru recomandare, spuse Langdon răsând înfundat. Pe viitor mă voi gândi la o cravată.

Din fericire, un bărbat cu un aer de profesionist, într-un costum închis la culoare, coborî dintr-o limuzină Lincoln parcată în apropierea terminalului și ridică un deget în aer.

– Domnul Langdon? Eu sunt Charles, de la Beltway Limousine, spuse el și deschise portiera din dreapta. Bună seara, domnule! Biroul ați venit la Washington!

Langdon răsplăti financiar ospitalitatea dovedită de Pam și urcă în luxoasa limuzină. Șoferul îi arătă de unde să regleze temperatura și unde putea găsi apa îmbuteliată și coșul cu briose calde. Câteva

clipe mai târziu, mașina rula deja pe un drum de acces privat. „Deci așa trăiește cealaltă jumătate a lumii!“

În vreme ce străbăteau Windsock Drive, șoferul își consultă notițele și dădu un telefon scurt.

– Aici Beltway Limousine, spuse el cu o eficiență profesională. Mi s-a cerut să confirm aterizarea pasagerului meu. Da, domnule! Oaspetele dumneavoastră, domnul Langdon, a sosit și vom ajunge la Capitoliu la ora nouăsprezece. Pentru puțin, domnule!

Apoi închise.

Langdon surâse fără să vrea. „Nicio piatră nu rămâne neînțoarsă.“ Atenția pentru detalii a lui Peter Solomon era unul dintre principalele sale atuuri, oferindu-i posibilitatea de a-și folosi puterea substanțială cu o ușurință evidentă. „Dar nu strică nici cele câteva miliarde de dolari din bancă.“

Langdon se așeză mai comod pe bancheta luxoasă din piele și închise ochii, pe fondul tot mai slab al zgomotului venit dinspre aeroport. Clădirea Capitoliului se afla la o jumătate de oră distanță, iar cele câteva momente de singurătate îi prindeau bine, pentru a-și pune gândurile în ordine. Totul se întâmplase astăzi cu atâta rapiditate, încât abia acum avea răgazul necesar să cugete puțin la incredibila seară care îl aștepta.

„O sosire învăluită în mister“, își spuse el, amuzat de idee.

La cincisprezece kilometri de clădirea Capitoliului, cineva se pregătea cu nerăbdare pentru sosirea lui Robert Langdon.

2

Cel care își spunea Mal'akh apăsă vârful acului în pielea rasă a capului, suspinând de plăcere atunci când metalul ascuțit îi pătrunse în scalp. Bâzâitul molatic al mașinăriei era hipnotic... așa cum era și mușcătura acului alunecând adânc în epidermă și depunându-și vopseaua.

„Sunt o capodoperă.“

Obiectivul tatuării nu fusese niciodată frumusețea. Ci *schimbarea*. De la preoții nubieni cu pielea crestată, de acum patru mii de ani, la discipolii tatauți ai cultului zeiței Cibelei din Roma antică și la cicatriciile *moko* ale maorilor de azi, oamenii s-au tatuat mereu, ca o modalitate de a-și oferi trupul într-un fel de sacrificiu parțial, îndurându-și suferința fizică a ornamentării și devenind astfel ființe transformate.

În ciuda sumbrului avertisment din Leviticul 19:28, care interzicea însemnarea pielii, tatuarea devenise un rit de trecere apreciat de milioane de oameni din epoca modernă – de la adolescenții cuminiți și consumatori de droguri înrăiți, până la gospodinele din suburbii.

Tatuarea pielii era de fapt o declarație de forță, un anunț către lumea întreagă: „Dețin controlul asupra trupului meu“. Senzații îmbătătoare oferită de transformarea fizică îndemnase milioane de oameni spre practici menite să schimbe înfățișarea: chirurgie estetică, piercinguri, culturism, steroizi... ba chiar bulimie și schimbarea sexului. „Spiritul uman năzuiește să-și poată stăpâni învelișul carnal.“

O singură bătaie răsună dinspre pendula lui Mal'akh, iar el ridică privirea. Ora 18.30. Lăsând din mână instrumentele, își înfășură roba de mătase Kiryu pe trupul gol, de un metru nouăzeci înălțime și pași în hol. Aerul din vastul conac în care locuia era îmbărcit cu mirosul acid al cernelurilor și de fumul lumânărilor din ceară naturală în care își steriliza acele. Tânărul străbătu coridorul, trecând pe lângă neprețuite opere de artă italiene – o gravură de Piranesi, un scaun Savonarola, o lampă de ulei din argint Bugarini.

Din mers, își aruncă privirea pe fereastra până la podea, admirându-și privilegiata orașului din depărtare. Cupola luminată a Capitoliului strălucea cu o forță solemnă pe fundalul cenușiu al cerului de iarnă.

„Acolo este ascuns, își spuse el. Este îngropat acolo, undeva.“

Puțini oameni știau că el există... și chiar mai puțini aveau habitudinea puterii lui uluitoare, ori de modul ingenios în care fusese ascuns. Până astăzi, rămăsese cel mai mare secret al țării acesteia. Cei câți

care cunoșteau secretul îl păstrau disimulat în dosul unui vâl de simboluri, de legende și de reprezentări alegorice.

„Dar, acum, mi-au deschis mie ușile către el“, murmură Mal'akh în sinea lui.

Cu trei săptămâni în urmă, în cadrul unui ritual la care participaseră cei mai puternici oameni ai Americii, Mal'akh fusese primit în cel de-al treizeci și treilea grad, cel mai înalt eșalon al celei mai vechi confrerii încă în existență din lume. În ciuda noului său rang, frații nu-i spusese încă nimic. Și nici n-aveau s-o facă, știa asta. Nu așa funcționau lucrurile. Erau cercuri închise în alte cercuri... frații în interiorul altor frații. Chiar dacă ar fi așteptat ani de-a rândul, poate că nu le-ar fi câștigat niciodată încrederea totală.

Din fericire, nu avea nevoie de încrederea lor pentru a le afla cel mai ascuns secret.

„Inițierea mea și-a atins scopul.“

Energizat la gândul evenimentelor care-l așteptau, Mal'akh se îndreptă spre dormitor. În toată casa, boxe audio revărsau acordurile fantomatice ale unei înregistrări rare: un castrat interpretând aria *Lux Aeterna* din *Requiemul* lui Verdi – un memento al vieții lui anterioare. Mal'akh apăsa pe butoanele unei telecomenzi și în încăperea începu să răsună tunător *Dies Irae*. Apoi, pe fondul timpanelor asurzitoare și al cincimilor de măsură, urcă scara de marmură, cu roba fluturându-i în jurul picioarelor vânjoase.

În vreme ce străbătea treptele în fugă, stomacul îi protestă zgomotos. De două zile postea, bând numai apă și pregătindu-și trupul în conformitate cu preceptele antice. „Foamea îți va fi potolită până în zori, își aminti el. La fel și durerea.“

Mal'akh pași cu venerație în sanctuarul dormitorului său, încuind ușa în urmă. În drum spre garderob, se opri o clipă, simțindu-se atras spre enorma oglindă argintată. Incapabil să reziste tentației, se întoarse și-și privi reflexia. Cu gesturi lente, ca și când ar fi despachetat un dar neprețuit, își deschise roba, dând la iveală trupul gol. Imaginea îl ului încă o dată.